നിരാകരണപത്രം

(Disclaimer)

പ്രാദേശികഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്ത വിധിന്യായം നിർമ്മിത ബുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത വിവർത്തന ഉപകരണത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ കേരള ഹൈക്കോടതിയിലെ ഐ.റ്റി. ഡയറക്ടറേറ്റ് സാധൂകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നിരുന്നാലും, ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിൽ ആശയപരമായോ സാംഗത്യപരമായോ വ്യാകരണപരമായോ ആഖ്യാനപരമായോ തെറ്റുകൾ കടന്നു കൂടാൻ സാധ്യതയുള്ളതാണ്. ഈ തർജ്ജമ കേവലം വ്യവഹാരകക്ഷികളുടെയും പൊതുജനങ്ങളുടെയും പൊതുവായ അറിവിലേക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണ്. ഔദ്യോഗികവും പ്രായോഗികവുമായ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങൾക്കും വിധി നിർവഹണ നടപ്പാക്കലുകൾക്കും പ്രസ്തുത വിധിന്യായത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പതിപ്പ് ആധികാരികവും അന്തിമവും ആയിരിക്കും.

റിതു ഛബാരിയ

vs.

ഇന്ത്യൻ യൂണിയനും മറ്റുള്ളവരും

(2023-ലെ റിട്ട് ഹർജി (ക്രിമിനൽ) നമ്പർ. 60)

2023 ഏപ്രിൽ 26

[ജസ്റ്റിസ് കൃഷ്ണ മുരാരി & ജസ്റ്റിസ് സി. ടി. രവികുമാർ]

ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടം, 1973-വകുപ്പ് 167(2)-സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിനുള്ള അവകാശം-ആദ്യം അന്വേഷണം പൂർത്തിയാക്കാതെ ഒരു കുറ്റപത്രം ഭാഗികമായി സമർപ്പിക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ, അത്തരം കുറ്റപത്രം സമർപ്പിക്കുന്നത് ഒരു കുറ്റാരോപിതന്റെ സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിനുള്ള അവകാശത്തെ ഇല്ലാതാക്കുന്നുണ്ടോ-വിധിച്ചു: ഇല്ല- ഒരു കേസിന്റെ അന്വേഷണം പൂർത്തിയാക്കാതെ, വകുപ്പ് 167 (2) പ്രകാരം, അറസ്റ്റിലായ കുറ്റാരോപിതന്റെ സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിനുള്ള അവകാശം ഇല്ലാതാക്കാൻ മാത്രം ഒരു അന്വേഷണ ഏജൻസിക്ക് കുറ്റപത്രമോ പ്രോസിക്യൂഷൻ പരാതിയോ സമർപ്പിക്കാൻ കഴിയില്ല-അത്തരമൊരു കുറ്റപത്രം സമർപ്പിച്ചാൽ, വകുപ്പ് 167 (2) പ്രകാരം സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിനുള്ള അവകാശം അസാധുവാക്കില്ല-അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ , സ്വാഭാവിക ജാമ്യം നൽകാതെ, അറസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ട വ്യക്തിയുടെ തടങ്കൽ കാലാവധി നിയമപരമായി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള സമയത്തിനപ്പുറം നീട്ടാൻ വിചാരണ കോടതിക്ക് കഴിയില്ല-വകുപ്പ് 167 (2) പ്രകാരമുള്ള സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിനുള്ള അവകാശം ഒരു നിയമപരമായ അവകാശം മാത്രമല്ല, അനുച്ഛേദം

21-ൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ മൗലികാവകാശം കൂടിയാണ്-ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന-അനുച്ഛേദം 21.

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന-അനുച്ഛേദം 32-റിട്ട് ഹർജിയുടെ സ്വീകാര്യത-വിധിച്ചു: വ്യക്തിഗത പൗരസ്വാതന്ത്ര്യവും സമൂഹത്തിന്റെ വിശാലമായ താൽപ്പര്യങ്ങളും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള സുപ്രധാന ഉത്തരവാദിത്തം ഭരണഘടന സുപ്രീം കോടതിയെ ഏൽപ്പിക്കുന്നു-മൗലികാവകാശങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഭരണഘടനയുടെ മൂന്നാം ഭാഗത്തിൽ അനുച്ഛേദം 32 ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതിനാൽ, അനുച്ഛേദം 32 പ്രയോഗിക്കാനുള്ള അവകാശം തന്നെ ഒരു മൗലികാവകാശമാണ്-ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടത്തിന്റെ വകുപ്പ് 167 (2) പ്രകാരം നിയമപരമായ ജാമ്യത്തിനുള്ള അവകാശം ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 21-ൽ നിന്ന് നേരിട്ട് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ മൗലികാവകാശമാണ്-അതിനാൽ, അത്തരം അവകാശത്തിന്റെ ലംഘനം അനുച്ഛേദം 32 പ്രകാരം നേരിട്ട് പരിഗണിക്കേണ്ടതാണ്-നിലവിലെ കേസിൽ, റിട്ട് ഹർജിയുടെ നിലനിൽപ്പിനെക്കുറിച്ചുള്ള എതിർകക്ഷിയുടെ പ്രാഥമിക എതിർപ്പ് തള്ളി -ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടം,1973-വകുപ്പ് 167(2).

ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടം,1973-വകുപ്പ് 167(2)-സ്വാഭാവിക ജാമ്യ വ്യവസ്ഥയുടെ ചരിത്രം-നിയമ കമ്മീഷൻ റിപ്പോർട്ടുകൾ, ശിപാർശകൾ -ചർച്ച ചെയ്തു-ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടം,1898-വകുപ്പ് 167.

റിട്ട് ഹർജി തീർപ്പാക്കിക്കൊണ്ട്, കോടതി

വിധിച്ചു: 1.1.ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടത്തിന്റെ വകുപ്പ് 167 (2) പ്രകാരം നിയമപരമായ ജാമ്യമെന്നത് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 21-ൽ നിന്ന് നേരിട്ട് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ മൗലികാവകാശമാണ്,

അത്തരം അവകാശത്തിന്റെ ലംഘനം ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 32 പ്രകാരം നേരിട്ട് പരിഗണിക്കേണ്ടതാണ്. ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 32 പ്രകാരം ഈ ഹർജിയുടെ നിലനിൽപിനെക്കുറിച്ചുള്ള എതിർകക്ഷിയുടെ പ്രാഥമിക എതിർപ്പുകൾ ഇതിനാൽ നിരസിക്കപ്പെടുന്നു.[ഖണ്ഡിക 14] [834-ബി-സി]

1.2 അന്വേഷണ ഏജൻസി നിശ്ചിത സമയപരിധിക്കുള്ളിൽ അന്വേഷണം പൂർത്തിയാക്കുന്നുവെന്ന് ഉറപ്പാക്കുന്നതിനാണ് ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടത്തിന്റെ വകുപ്പ് 167 (2) നടപ്പിലാക്കിയത്, ഇത് പരാജയപ്പെട്ടാൽ ഒരു കുറ്റാരോപിതൻ ജാമ്യമെടുക്കാൻ തീരുമാനിക്കുകയാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെ തടങ്കലിൽ വയ്ക്കാൻ കഴിയില്ല.[ഖണ്ഡിക 21] [839-എ-ബി]

ഇന്ത്യൻ നിയമ കമ്മീഷൻ റിപ്പോർട്ട് നമ്പർ. 14, വാല്യം -1 (1958) ; *നിയമ കമ്മീഷൻ റിപ്പോർട്ട് നമ്പർ. 41 (സെപ്റ്റംബർ, 1969)* ഖണ്ഡിക. 14.19-എന്നിവ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടു.

എം. രവീന്ദ്രൻ vs. ഇന്റലിജൻസ് അധികാരി , റവന്യൂ ഇന്റലിജൻസ് ഡയറക്ടറേറ്റ് (2021) 2 എസ്.സി.സി. 485; *സതേന്ദർ കുമാർ ആന്റിൽ vs. സി.ബി.ഐയും മറ്റൊരാളും* (2021) 10 എസ്.സി.സി. 773- എന്നീ കേസുകളെ ആശ്രയിച്ചു.

1.3 നിർദ്ദിഷ്ട കാലയളവിനുള്ളിൽ കുറ്റപത്രം സമർപ്പിച്ചാൽ, എങ്ങനെയായാലും, നിയമപരമായ ജാമ്യത്തിനുള്ള അവകാശം ഇല്ലാതാകും. ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടത്തിന്റെ വകുപ്പ് 173 (8) പ്രകാരം ഒരു അനുബന്ധ കുറ്റപത്രം അവലംബിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചോദ്യം പ്രധാന കുറ്റപത്രം സമർപ്പിച്ചതിനുശേഷം മാത്രമേ ഉയർന്നുവരികയുള്ളൂ, അതിനാൽ, അന്വേഷണം ഇപ്പോഴും തീർപ്പുകൽപിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഒരു അനുബന്ധ കുറ്റപത്രം, ഒരു

സാഹചര്യത്തിലും, സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിനുള്ള അവകാശത്തെ പരാജയപ്പെടുത്താൻ ഉപയോഗിക്കാനാവില്ല, അല്ലാത്തപക്ഷം, സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം തന്നെ അർത്ഥശൂന്യമാകും. ഇത് കുറ്റപത്രം അല്ലെങ്കിൽ അനുബന്ധ കുറ്റപത്രം സമർപ്പിക്കുന്നത് വെറും ഔപചാരികതയായും സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിനുള്ള അവകാശത്തെ ദുർബലപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള മാർഗമായും കുറയ്ക്കും. ആദ്യ അന്വേഷണം പൂർത്തിയാക്കണം, അതിനുശേഷം മാത്രമേ നിശ്ചിത കാലയളവിനുള്ളിൽ കുറ്റപത്രമോ പരാതിയോ സമർപ്പിക്കാൻ കഴിയൂ, അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിൽ പരാജയപ്പെടുന്നത് ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടത്തിന്റെ വകുപ്പ് 167 (2) പ്രകാരം സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിനുള്ള നിയമപരമായ അവകാശം പ്രാബല്യത്തിൽ കൊണ്ടുവരും.[ഖണ്ഡികകൾ 24,25] [840 ജി-എച്ച് ; 841-എ-ബി]

ഇന്ത്യൻ യൂണിയൻ vs. തമിഴരശിയും മറ്റുള്ളവരും (1995) 4 എസ്.സി.സി 190: [1995] 3 എസ്.സി.ആർ 905; *അശോക് മുനീലാൽ ജെയിനും മറ്റൊരാളും vs. അസിസ്റ്റന്റ് ഡയറക്ടർ, എൻഫോഴ്സ്മെന്റ് ഡയറക്ടറേറ്റ്* (2018) 16 എസ്.സി.സി. 158- എന്നീ കേസുകളെ ആശ്രയിച്ചു.

1.4. ഒരു കേസിന്റെ അന്വേഷണം പൂർത്തിയാക്കാതെ, വകുപ്പ് 167 (2) പ്രകാരം, അറസ്റ്റിലായ കുറ്റാരോപിതന്റെ സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിനുള്ള അവകാശം ഇല്ലാതാക്കാൻ മാത്രം ഒരു അന്വേഷണ ഏജൻസിക്ക് കുറ്റപത്രമോ പ്രോസിക്യൂഷൻ പരാതിയോ സമർപ്പിക്കാൻ കഴിയില്ല.ആദ്യം അന്വേഷണം പൂർത്തിയാക്കാതെ അന്വേഷണ അധികാരി സമർപ്പിച്ച കുറ്റപത്രം, ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടത്തിന്റെ വകുപ്പ് 167 (2) പ്രകാരം സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിനുള്ള അവകാശത്തെ അസാധുവാക്കില്ല. അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ, സ്വാഭാവിക ജാമ്യം നൽകാതെ, അറസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ട വ്യക്തിയുടെ തടങ്കൽ കാലാവധി നിയമപരമായി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള സമയത്തിനപ്പുറം നീട്ടാൻ വിചാരണ കോടതിക്ക് കഴിയില്ല. [ഖണ്ഡിക 32] [842-ഇ-ജി].

1.5. നിലവിലെ കേസിൽ, അന്വേഷണം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, 60 ദിവസം അവസാനിക്കുന്നതിന് തൊട്ടുമുമ്പ്, അന്വേഷണ ഏജൻസി അനുബന്ധ കുറ്റപത്രങ്ങൾ സമർപ്പിച്ചു, ഇവ കുറ്റാരോപിതന്റെ സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിനുള്ള അവകാശം ഇല്ലാതാക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതാണ്. ഈ വസ്തുതാപരമായ നിലപാട് വിചാരണ കോടതി അവഗണിച്ചു, കുറ്റാരോപിതന് സ്വാഭാവിക ജാമ്യം നൽകുന്നതിനുപകരം, അന്വേഷണ ഏജൻസി സമർപ്പിച്ച അപൂർണ്ണമായ കുറ്റപത്രങ്ങൾ വിചാരണ കോടതി യാന്ത്രികമായി സ്വീകരിക്കുകയും തടങ്കൽ കാലാവധി നിർദ്ദിഷ്ട സമയപരിധിക്കപ്പുറം നീട്ടുകയും ചെയ്തു. അതിനാൽ, അന്വേഷണ ഏജൻസിയും വിചാരണ കോടതിയും നിയമപരമായ ഉത്തരവ് പാലിക്കുന്നതിൽ പരാജയപ്പെടുകയും കുറ്റാരോപിതന്റെ മൗലികാവകാശങ്ങളെ നേരിട്ട് ലംഘിക്കുന്ന തരത്തിൽ ഏകപക്ഷീയമായി പെരുമാറുകയും ചെയ്തു. കുറ്റാരോപിതന് അനുവദിച്ച ഇടക്കാല ജാമ്യ ഉത്തരവ് ഇപ്പോൾ അന്തിമമാണെന്ന് സ്ഥിരീകരിച്ചു. [ഖണ്ഡികകൾ 33,35] [843-എ-സി ; 843-എഫ്]

കെ. എസ്. പുട്ടസ്വാമിയും മറ്റൊരാളും vs. ഇന്ത്യൻ യൂണിയനും മറ്റുള്ളവരും (2017) 10 എസ്.സി.സി 1: [2017] 10 എസ്.സി.ആർ 569; *കെ. കെ. കൊച്ചുണ്ണി, മൂപ്പിൽ നായർ vs. മദ്രാസ് സംസ്ഥാനവും മറ്റുള്ളവരും* [1959] 2 സപ്ലിമെന്റ്. എസ്.സി.ആർ 316-എന്നീ കേസുകൾ അനുസരിച്ചു.

വെസ്റ്റ് ബംഗാൾ സംസ്ഥാനം vs. സലപ് സർവീസ് സ്റ്റേഷനും മറ്റുള്ളവരും (1994) 3 സപ്ലിമെന്റ് എസ്.സി.സി. 318; *ധരം പാൽ vs. ഹരിയാന സംസ്ഥാനവും മറ്റുള്ളവരും* (2016) 4 എസ്.സി.സി. 160: [2016] 1 എസ്.സി.ആർ 194; *രാം നരേൻ പോപ്ലി vs. സി.ബി.ഐ* (2003) 3 എസ്.സി.സി 641: [2003] 1 എസ്.സി.ആർ 119; *രാജേഷ് രഞ്ജൻ യാദവ് vs. സി.ബി.ഐ* (2007) 1 എസ്.സി.സി 70: [2006] 9 സപ്ലിമെന്റ്. എസ്.സി.ആർ 40-എന്നീ കേസുകൾ വേർതിരിച്ചു.

ബിഹാർ സംസ്ഥാനവും മറ്റുള്ളവരും vs. ജെ.എ.സി സൽദാൻഹയും മറ്റുള്ളവരും **(1980) 1 എസ്.സി.സി. 554: [1980] 2 എസ്.സി.ആർ 16-എന്ന കേസ് പരാമർശിക്കപ്പെട്ടു.**

കേസ് നിയമ പരാമർശം

[1980] 2 എസ്.സി.ആർ 16	**പരാമർശിക്കപ്പെട്ടു**	**ഖണ്ഡിക 8 (II)**
[2017] 10 എസ്.സി.ആർ 569	**പിന്തുടർന്നു**	**ഖണ്ഡിക 12**
[1959] 2 സപ്ലിമെന്റ് എസ്.സി.ആർ 316	**പിന്തുടർന്നു**	**ഖണ്ഡിക 13**
[1995] 3 എസ്.സി.ആർ 905	**ആശ്രയിച്ചു**	**ഖണ്ഡിക 25**
[2016] 1 എസ്.സി.ആർ 194	**വേർതിരിച്ചു**	**ഖണ്ഡിക 30**
[2003] 1 എസ്.സി.ആർ 119	**വേർതിരിച്ചു**	**ഖണ്ഡിക 30**
[2006] 9 സപ്ലിമെൻറ് എസ്.സി.ആർ 40	**വേർതിരിച്ചു**	**ഖണ്ഡിക 30**

ക്രിമിനൽ ഒറിജിനൽ അധികാരിത: 2023-ലെ റിട്ട് ഹർജി (ക്രിമിനൽ) നമ്പർ 60.

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 32 പ്രകാരം

അഡ്വ. ഡോ. സുജയ് കാന്തവാല, അഡ്വ. സന്തോഷ് സച്ചിൻ എന്നിവർ ഹർജിക്കാരന് വേണ്ടി ഹാജരായി.

എ.എസ്.ജി അഡ്വ. കെ എം നടരാജ്, അഡ്വ.ശ്രീമതി ഇന്ദിര ഭാക്കർ, അഡ്വ.വത്സൽ ജോഷി, അഡ്വ.വിനായക് ശർമ, അഡ്വ.ബി.കെ സതിജ, അഡ്വ.പ്രത്യൂഷ് ശ്രീവാസ്തവ, അഡ്വ.അരവിന്ദ് കുമാർ ശർമ എന്നിവർ എതിർകക്ഷികൾക്ക് വേണ്ടി ഹാജരായി.

കോടതി വിധിന്യായം പ്രസ്താവിച്ചത്

ജസ്റ്റിസ് കൃഷ്ണ മുരാരി.

1. സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിൽ തന്റെ ഭർത്താവിനെ മോചിപ്പിക്കണമെന്ന് അഭ്യർത്ഥിച്ച് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 32 പ്രകാരമാണ് ഹർജിക്കാരി ഈ റിട്ട് ഹർജി സമർപ്പിച്ചത്. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 21 പ്രകാരം ഉറപ്പുനൽകുന്ന വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നിർണായക വിഷയവും ഈ റിട്ട് ഹർജിയിൽ പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്.

വസ്തുതകൾ

2. ചുരുക്കത്തിൽ, 1860-ലെ ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ (ചുരുക്കത്തിൽ, 'ഐപിസി') വകുപ്പ് 120 (ബി), വകുപ്പ് 420 , 1988-ലെ അഴിമതി നിരോധന നിയമത്തിലെ വകുപ്പുകൾ 7,12,13 (2), വകുപ്പ് 13 (1) (ഡി) എന്നിവ പ്രകാരം എഫ്.ഐ.ആർ രജിസ്റ്റർ ചെയ്തിട്ടുണ്ട് എന്നതാണ് നിലവിലെ റിട്ട് ഹർജിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വസ്തുതകൾ, അതിൽ റിട്ട് ഹർജിക്കാരിയുടെ ഭർത്താവിന്റെ പേര് പരാമർശിച്ചിട്ടില്ല.

3. തുടർന്ന്, രണ്ട് അനുബന്ധ കുറ്റപത്രങ്ങൾ സമർപ്പിച്ചു, അതിൽ റിട്ട് ഹർജിക്കാരിയുടെ ഭർത്താവിനെ **(ഇനിമുതൽ "കുറ്റാരോപിതൻ " എന്ന് വിളിക്കുന്നു)** 26.05.2020-ലെ അനുബന്ധ കുറ്റപത്രത്തിൽ വാദിഭാഗം സാക്ഷിയാക്കി. പിന്നീട് ഒന്നിലധികം മറ്റ് അനുബന്ധ കുറ്റപത്രങ്ങൾ സമർപ്പിക്കുകയും പ്രസ്തുത കുറ്റപത്രങ്ങളിലൊന്നും കുറ്റാരോപിതന്റെ പേര് പരാമർശിക്കപ്പെടാതിരിക്കുകയും ചെയ്തു.

4. തുടർന്ന് അന്വേഷണം മറ്റൊരു അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥന് കൈമാറുകയും കുറ്റാരോപിതനെ സി. ബി. ഐ അറസ്റ്റ് ചെയ്യുകയും 28.04.2022-ന് തടവിലാക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം, കുറ്റാരോപിതനെ സംശയാസ്പദമായി ഉൾപ്പെടുത്തി മറ്റനവധി അനുബന്ധ കുറ്റപത്രങ്ങൾ സമർപ്പിച്ചു, 1973-ലെ ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടം (സി.ആർ.പി.സി) വകുപ്പ് 309 (2) പ്രകാരം കുറ്റാരോപിതന്റെ തടങ്കൽ കാലാവധി നീട്ടുകയും ഇത് കാലാകാലങ്ങളിൽ തുടരുകയും അദ്ദേഹത്തെ ഒരിക്കലും സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിൽ മോചിപ്പിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്തു.

5. പിന്നീട്, ഐ.എ നമ്പർ 37424/2023-ലൂടെ, റിട്ട് ഹർജിയിൽ ജാമ്യത്തിനായി അധിക അടിസ്ഥാനങ്ങളും അഭ്യർത്ഥനകളും ചേർക്കാൻ ഹർജിക്കാരൻ അപേക്ഷിച്ചു. ഇടക്കാല ജാമ്യം അനുവദിച്ചുകൊണ്ട് 20.02.2023-ലെ ഒരു ഉത്തരവിലൂടെ ഈ അഭ്യർത്ഥന കോടതി അംഗീകരിച്ചു.

6. ഈ ദീർഘകാല തടങ്കലിനും സ്വാഭാവിക ജാമ്യ ആശ്വാസം തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നതിനും എതിരെയാണ് ഹർജിക്കാരി നിലവിലെ റിട്ട് സമർപ്പിച്ചത്.ഹർജിക്കാരി പറയുന്നതനുസരിച്ച്, സമർപ്പിച്ച ഓരോ അനുബന്ധ കുറ്റപത്രവും സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിൽ ഭർത്താവിനെ മോചിപ്പിക്കുന്നത് തടയാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതാണ്.

ഹർജിക്കാരി മുന്നോട്ടുവെച്ച വാദങ്ങൾ

7. ഹർജിക്കാരിയുടെ അഭിഭാഷകൻ ഇപ്രകാരം വാദിച്ചു:

I. അന്വേഷണം തുടരുകയാണെന്ന് അനുബന്ധ കുറ്റപത്രത്തിൽ എതിർകക്ഷി രേഖാമൂലം വ്യക്തമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇത് കണക്കിലെടുത്ത്, വിചാരണ കോടതി നടപടികൾ ആരംഭിക്കുകയോ ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടത്തിന്റെ വകുപ്പ് 309 പ്രകാരം ഹർജിക്കാരിയുടെ ഭർത്താവിനെ തടവിലാക്കുകയോ ചെയ്യരുത്.

II. അന്വേഷണത്തിന്റെ അപൂർണ്ണമായ അവസ്ഥയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നീണ്ട തടങ്കൽ കാരണം കുറ്റാരോപിതന്റെ മൗലികാവകാശങ്ങൾ ലംഘിക്കപ്പെടുന്നു.അന്വേഷണം തുടരുകയാണെങ്കിൽ 60 ദിവസത്തിനപ്പുറം തടങ്കൽ കാലാവധി നീട്ടാൻ സി.ആർ.പി.സി-യിലെ വ്യവസ്ഥകൾ അനുവദിക്കുന്നില്ലെന്ന് വാദിച്ചു.ഇതിനായി, **എം.രവീന്ദ്രൻ vs. ഇന്റലിജൻസ് അധികാരി, റവന്യൂ ഇന്റലിജൻസ് ഡയറക്ടറേറ്റ്**[1] എന്ന കേസിലെ വിധിന്യായത്തെ അഭിഭാഷകൻ ആശ്രയിച്ചു.

എതിർകക്ഷി മുന്നോട്ടുവെച്ച വാദങ്ങൾ

8. എതിർകക്ഷിക്ക് വേണ്ടി ഹാജരായ അഭിഭാഷകൻ ഇപ്രകാരം വാദിച്ചു:

I. ജാമ്യത്തിനുവേണ്ടി കുറ്റാരോപിതൻ, ഒന്നുകിൽ സ്വാഭാവിക ജാമ്യാപേക്ഷ നിരസിച്ച മജിസ്ട്രേറ്റിന്റെ ഉത്തരവിനെ ഹൈക്കോടതിയിൽ ചോദ്യം ചെയ്യുകയോ അല്ലെങ്കിൽ ഇന്ത്യൻ

1 (2021) 2 എസ്.സി.സി. 485

ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 136 പ്രകാരം പ്രത്യേക അനുമതി ഹർജി സമർപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടതിനാൽ നിലവിലെ റിട്ട് നിലനിൽക്കില്ല.

II. എഫ്.ഐ.ആറിൽ കുറ്റാരോപിതന്റെ പേര് പരാമർശിച്ചിട്ടില്ലെന്ന ഹർജിക്കാരിയുടെ വാദം അപ്രസക്തമാണ്, കാരണം എഫ്.ഐ.ആർ ഒരു സമഗ്ര രേഖയല്ല, മറിച്ച് ക്രിമിനൽ നടപടികൾ ആരംഭിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രാരംഭ ഘട്ടം മാത്രമാണ്.ഈ വാദത്തെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നതിന്, അഭിഭാഷകൻ **ബീഹാർ സംസ്ഥാനവും മറ്റുള്ളവരും vs. ജെ.എ.സി സൽദാൻഹയും മറ്റുള്ളവരും**[2] എന്ന കേസിനെ ആശ്രയിച്ചു.

III. 25.06.2022-ന് സമർപ്പിച്ച അനുബന്ധ കുറ്റപത്രം അതിൽ പേരുള്ള വ്യക്തികൾ ചെയ്ത കുറ്റകൃത്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സമഗ്രമായ രേഖയാണ്, അതിനാൽ, ഹർജിക്കാരിയുടെ ഭർത്താവിന് സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിനുള്ള അവകാശമൊന്നും ലഭിച്ചിട്ടില്ല.

വിഷയങ്ങൾ

9. കക്ഷികൾക്ക് വേണ്ടി അഭിഭാഷകർ ഉന്നയിച്ച മേൽപ്പറഞ്ഞ വാദങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ, ഇനിപ്പറയുന്ന മൂന്ന് വിഷയങ്ങൾ കോടതിയുടെ പരിഗണനയ്ക്കായി ഉയർന്നുവരുന്നു: -

I. കേസിന്റെ അന്വേഷണം ആദ്യം പൂർത്തിയാക്കാതെ കുറ്റപത്രമോ പ്രോസിക്യൂഷൻ പരാതിയോ ഭാഗികമായി സമർപ്പിക്കുന്നത് അനുവദനീയമാണോ?

2 (1980) 1 എസ്.സി.സി. 554.

II. അന്വേഷണം പൂർത്തിയാക്കാതെ കുറ്റപത്രം സമർപ്പിക്കുന്നത് കുറ്റാരോപിതന്റെ സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിനുള്ള അവകാശത്തെ ഇല്ലാതാക്കുന്നുണ്ടോ?

III. സി.ആർ.പി.സി പ്രകാരം നിശ്ചയിച്ച സമയത്തിനപ്പുറം അന്വേഷണം തുടരുകയാണെങ്കിൽ ഒരു കുറ്റാരോപിതന്റെ തടങ്കൽ കാലാവധി വിചാരണ കോടതിക്ക് ദീർഘിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമോ?

പ്രാഥമിക തർക്കം

10. അന്വേഷണത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടത്തിൽതന്നെ ഒരു ആശ്വാസവും നൽകാൻ കഴിയില്ലെന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഈ റിട്ട് ഈ കോടതിയിൽ നിലനിർത്താൻ കഴിയില്ലെന്ന് വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ട് എതിർകക്ഷിക്കു വേണ്ടി ഹാജരായ അഭിഭാഷകൻ പ്രാഥമിക എതിർപ്പ് ഉന്നയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

11. ഈ പ്രാഥമിക എതിർപ്പ് കോടതി പരിശോധിച്ചു,എന്നിരുന്നാലും, കോടതി അതിനോട് യോജിക്കുന്നില്ല.വ്യക്തികളുടെയും സമൂഹത്തിന്റെയും പൗരസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാനുള്ള സുപ്രധാന ഉത്തരവാദിത്തം നമ്മുടെ ഭരണഘടന സുപ്രീം കോടതിയെ ഏൽപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഊന്നിപ്പറയേണ്ടതുണ്ട്.മൗലികാവകാശങ്ങളിലൂടെ പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഈ പൗരസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ ഈ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങളെ ഭരണകൂടവുമായി ഫലപ്രദമായി ഇടപഴകാനും പൗരന്മാരും ഭരണകൂടവും തമ്മിലുള്ള സാമൂഹിക കരാറിനുള്ളിൽ അധികാര സന്തുലിതാവസ്ഥ നിലനിർത്താനും പ്രാപ്തരാക്കുന്നു. മൗലികാവകാശ ലംഘനങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുന്ന കേസുകളിൽ സാങ്കേതിക കാരണങ്ങളാൽ ഈ കോടതി അതിന്റെ അധികാരിത പ്രയോഗിക്കാൻ വിസമ്മതിക്കുകയാണെങ്കിൽ, അത് ആത്യന്തികമായി സാമൂഹിക കരാറിനെ തടസ്സപ്പെടുത്തുകയും ഈ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങളെ ഏകപക്ഷീയവും അനിയന്ത്രിതവുമായ

ഭരണകൂട സ്വേച്ഛാധിപത്യത്തിന് ഇരയാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ശൃംഖലാപ്രഭാവത്തിലേക്ക് നയിക്കും.

12. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 32 ഈ ഭാഗത്തിന് കീഴിൽ ഉറപ്പുനൽകുന്ന അവകാശങ്ങൾ നടപ്പാക്കുന്നതിനുള്ള പരിഹാരങ്ങൾ നൽകുന്നു. പ്രസ്തുത അനുച്ഛേദം ഇപ്രകാരമാണ് :-

"32. ഈ ഭാഗം നൽകുന്ന അവകാശങ്ങൾ നടപ്പാക്കുന്നതിനുള്ള പരിഹാരങ്ങൾ-*(1) ഈ ഭാഗം നൽകുന്ന അവകാശങ്ങൾ നടപ്പാക്കുന്നതിന് ഉചിതമായ നടപടികൾ വഴി സുപ്രീം കോടതിയെ സമീപിക്കാനുള്ള അവകാശം ഉറപ്പുനൽകുന്നു.*

(2) ഈ ഭാഗം നൽകുന്ന ഓരോ അവകാശങ്ങളും നടപ്പാക്കുന്നതിന് ഹേബിയസ് കോർപ്പസ്, മാൻഡമസ്,പ്രൊഹിബിഷൻ, ക്വോ വാറന്റോ,സർഷിയൊററി എന്നിവയുടെ സ്വഭാവത്തിലുള്ള റിട്ടുകൾ ഉൾപ്പെടെ ഉചിതമായ നിർദ്ദേശങ്ങളോ ഉത്തരവുകളോ റിട്ടുകളോ പുറപ്പെടുവിക്കാൻ സുപ്രീം കോടതിക്ക് അധികാരമുണ്ടായിരിക്കും.

(3) ഉപവാക്യങ്ങൾ (1), (2) എന്നിവ പ്രകാരം സുപ്രീം കോടതിക്ക് നൽകിയിട്ടുള്ള അധികാരങ്ങൾക്ക് പുറമേ,ഖണ്ഡം (2) പ്രകാരം സുപ്രീം കോടതിക്ക് പ്രയോഗിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഏതെങ്കിലും അല്ലെങ്കിൽ എല്ലാ അധികാരങ്ങളും അതിന്റെ അധികാരപരിധിയുടെ പ്രാദേശിക പരിധിക്കുള്ളിൽ പ്രയോഗിക്കാൻ കേന്ദ്ര നിയമ നിർമ്മാണസഭക്ക് നിയമപ്രകാരം മറ്റേതെങ്കിലും കോടതിയെ അധികാരപ്പെടുത്താം.

(4) ഈ അനുച്ഛേദം ഉറപ്പുനൽകുന്ന അവകാശം ഈ ഭരണഘടനയിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന മറ്റ് വ്യവസ്ഥകൾക്ക് അനുസൃതമായി മാത്രമേ താൽക്കാലികമായി നിർത്തിവയ്ക്കാൻ പാടുള്ളൂ."

മൗലികാവകാശങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഭരണഘടനയുടെ മൂന്നാം ഭാഗത്തിൽ അനുച്ഛേദം 32 ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ,അനുച്ഛേദം 32 പ്രയോഗിക്കാനുള്ള അവകാശം തന്നെ ഒരു മൗലികാവകാശമാണ്,ഇത് ഭരണഘടനയുടെ മൂന്നാം ഭാഗത്ത് പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന മറ്റ് മൗലികാവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാനും ഉയർത്തിപ്പിടിക്കാനും ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതാണ്.**കെ.എസ് പുട്ടസ്വാമിയും മറ്റൊരാളും vs. ഇന്ത്യൻ യൂണിയനും മറ്റുള്ളവരും**[3] എന്ന കേസിൽ ഈ കോടതിയുടെ ഒരു ഭരണഘടനാ ബെഞ്ച് നടത്തിയ ഇനിപ്പറയുന്ന നിരീക്ഷണങ്ങൾ പരാമർശിക്കുന്നത് കോടതി ഉപയോഗപ്രദമായേക്കാം:-

"ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഏത് അധിനിവേശത്തിൽ നിന്നും നിയമവാഴ്ച തങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങളും സ്വാതന്ത്ര്യവും സംരക്ഷിക്കുമെന്നും ഒരു പൗരന് ഏറ്റവും വിലയേറിയ ഈ അവകാശങ്ങൾ നിഷേധിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അന്വേഷണാത്മക ചോദ്യങ്ങൾ ഉന്നയിക്കാനും ഉത്തരങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടാനും ജുഡീഷ്യൽ പരിഹാരങ്ങൾ ലഭ്യമാകുമെന്നും പൗരന്മാർക്ക് പൂർണ്ണമായ വിശ്വാസം ഉള്ളപ്പോൾ ഒരു ഭരണഘടനാപരമായ ജനാധിപത്യത്തിന് നിലനിൽക്കാൻ കഴിയും."

13. കൂടാതെ, **കെ.കെ കൊച്ചുണ്ണി, മൂപ്പിൽ നായർ vs. മദ്രാസ് സംസ്ഥാനവും മറ്റുള്ളവരും**[4] എന്ന കേസിൽ, മൗലികാവകാശങ്ങൾ ദുരുപയോഗം ചെയ്യുന്ന വിഷയങ്ങളിൽ കോടതി അതിന്റെ അധികാരിത പ്രയോഗിക്കണമെന്ന് 1959 ൽ തന്നെ ഈ കോടതിയുടെ മറ്റൊരു ഭരണഘടനാ

3 (2017) 10 എസ്.സി.സി. 1

4 1959 സപ്ലിമെന്റ് (2) എസ്. സി. ആർ 316

ബെഞ്ച് നിരീക്ഷിച്ചു.പ്രസ്തുത വിധിന്യായത്തിന്റെ പ്രസക്തമായ ഖണ്ഡികകൾ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു:

"കൂടാതെ, ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 226 പ്രകാരം ഒരു അപേക്ഷയിൽ ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേക റിട്ടുകൾ പുറപ്പെടുവിക്കണമോ എന്ന് നിർണ്ണയിക്കുമ്പോൾ മതിയായ മറ്റ് നിയമപരമായ പരിഹാരങ്ങളുടെ ലഭ്യത ഹൈക്കോടതി പരിഗണിക്കുമെങ്കിലും, ഈ വിഷയത്തിൽ കോടതി ഇപ്പോൾ അഭിപ്രായം പറയുന്നതിൽ നിന്ന് വിട്ടുനിൽക്കുന്നു- സമാനമായ കാരണങ്ങളാൽ,ഭരണഘടനയുടെ ഒന്നാം ഭാഗം നൽകുന്ന അവകാശങ്ങൾ നടപ്പാക്കുന്നതിന് ഉചിതമായ നടപടികളിലൂടെ ഈ കോടതിയെ സമീപിക്കാനുള്ള അവകാശം മൗലികമായ അവകാശമായതിനാൽ അനുച്ഛേദം 32 പ്രകാരം ഒരു ഹർജി പരിഗണിക്കാൻ ഈ കോടതിക്ക് വിസമ്മതിക്കാൻ കഴിയില്ല.അതനുസരിച്ച് ഈ കോടതി റൊമേഷ് ഥാപ്പർ vs. മദ്രാസ് സംസ്ഥാനം [1950 എസ്.സി.സി. 436 1950 എസ്.സി.ആർ 594] എന്ന കേസിൽ ഭരണഘടന പ്രകാരം ഈ കോടതി മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ സംരക്ഷകനും പരിപാലകനുമാണെന്ന് വിധിച്ചു, അത്തരം അപേക്ഷകൾ സമാന്തര അധികാരിതയിലുള്ള ഒരു ഹൈക്കോടതിയെ ആശ്രയിക്കാതെ ആദ്യഘട്ടത്തിൽ ഈ കോടതിയിൽ തന്നെ സമർപ്പിക്കപ്പെടുന്നു,എന്നിരുന്നാലും,അങ്ങനെ ഏൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഉത്തരവാദിത്തത്തിന് അനുസൃതമായി, അത്തരം അവകാശങ്ങളുടെ ലംഘനത്തിനെതിരെ ഈ കോടതിയുടെ സംരക്ഷണം തേടുന്ന അപേക്ഷകൾ പരിഗണിക്കാതിരിക്കാൻ അതിന് കഴിയില്ല.ഹർജി മൗലികാവകാശത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പ് പ്രകടമാക്കുകയും അതിന്റെ യഥാർത്ഥ അല്ലെങ്കിൽ സാധ്യമായ ലംഘനം പ്രഥമദൃഷ്ട്യാ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്താൽ ,ഒരു ബദൽ നിയമ പരിഹാരത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം,അനുച്ഛേദം 32 പ്രകാരം ഒരു ഹർജി തള്ളിക്കളയാൻ മാത്രം സാധുതയുള്ളതും പര്യാപ്തവുമായ ഒരു കാരണമായി കണക്കാക്കാൻ കഴിയില്ല."

14. കോടതിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടത്തിന്റെ വകുപ്പ് 167 (2) പ്രകാരം നിയമപരമായ ജാമ്യത്തിനുള്ള അവകാശം,ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 21-ൽ നിന്ന് നേരിട്ട് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ മൗലികാവകാശമാണെന്ന് എടുത്തുകാണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മുകളിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ ഈ അവകാശത്തിന്റെ ലംഘനം ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 32 പ്രകാരം പരിഗണന അർഹിക്കുന്നു.അത്തരമൊരു സാഹചര്യത്തിൽ , ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 32 പ്രകാരം ഈ ഹർജിയുടെ നിലനിൽപ്പിനെക്കുറിച്ച് എതിർകക്ഷിയുടെ അഭിഭാഷകൻ ഉന്നയിച്ച പ്രാഥമിക എതിർപ്പുകൾ അംഗീകരിക്കാൻ കോടതിക്ക് കഴിയില്ല. അതിനാൽ, പ്രസ്തുത എതിർപ്പ് നിരസിക്കപ്പെടുന്നു.

വിശകലനം

15. രൂപപ്പെടുത്തിയ വിഷയങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പ്, ഈ കോടതി നിലവിലെ കേസിന്റെ യോഗ്യത പരിശോധിക്കുന്നില്ലെന്നും അതിനാൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരു നിരീക്ഷണവും നടത്താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ലെന്നും വ്യക്തമാക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണെന്ന് ഞങ്ങൾ കരുതുന്നു.ഓരോ കോടതിയും, അതിന്റെ അധികാരങ്ങൾ വിനിയോഗിക്കുമ്പോൾ, ആവശ്യപ്പെട്ട പരിഹാരത്തെക്കുറിച്ച് ബോധവാന്മാരായിരിക്കുകയും അത്തരം പരിഹാരത്തിൽ ഒതുങ്ങുന്ന ഒരു വേദിയായി പ്രവർത്തിക്കുകയും വേണം. നിലവിലെ കേസിൽ, ഈ കോടതി ഒരു അപ്പീൽ കോടതി എന്നതിലുപരി ഒരു റിട്ട് കോടതിയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു, അതിനാൽ, റിട്ട് ഹർജിക്കാരിയുടെ ഭർത്താവിന്റെ വ്യക്തിപരമായ സ്വാതന്ത്ര്യവും ആരോപണവിധേയമായ നിയമപരമായ പ്രശ്നങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രം അതിന്റെ അധികാരിത പരിമിതപ്പെടുത്താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു.

16. കോടതി രൂപീകരിച്ച വിഷയങ്ങൾ തീരുമാനിക്കുന്നതിനായി, സ്വാഭാവിക ജാമ്യ വ്യവസ്ഥയുടെ ചരിത്രവും നിലവിലുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ പുതിയ നിയമത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താൻ

നിയമനിർമ്മാണസഭയെ നയിച്ച കാരണങ്ങളും കണ്ടെത്തുന്നത് ഉചിതമാണെന്ന് കോടതി കരുതുന്നു. നിലവിൽ പ്രാബല്യത്തിലുള്ള സി. ആർ. പി. സി നടപ്പാക്കുന്നതിന് മുമ്പ് ക്രിമിനൽ നടപടിക്രമങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കുന്ന നിയമമായ 1898-ലെ ക്രിമിനൽ നടപടിചട്ടത്തിലെ വകുപ്പ് 167 പ്രകാരം, ജൂഡീഷ്യൽ അല്ലെങ്കിൽ പോലീസ് തടങ്കലിൽ ഒരു കുറ്റാരോപിതനെ പരമാവധി 15 ദിവസത്തേക്ക് മാത്രമേ തടവിലാക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നുള്ളൂ.സൗകര്യപ്രദമായ റഫറൻസിനായി, 1898-ലെ ചട്ടത്തിലെ വകുപ്പ് 167 ചുവടെ നൽകിയിരിക്കുന്നു:-

"ഇരുപത്തിനാല് മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ അന്വേഷണം പൂർത്തിയാക്കാൻ കഴിയാതെ വരുമ്പോഴുള്ള നടപടിക്രമം.-*(1) ഏതെങ്കിലും വ്യക്തിയെ അറസ്റ്റ് ചെയ്യുകയും തടങ്കലിൽ വയ്ക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴും, വകുപ്പ് 61 പ്രകാരം നിർദ്ദിഷ്ട ഇരുപത്തിനാല് മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ അന്വേഷണം പൂർത്തിയാക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന് തോന്നുമ്പോഴും, ആരോപണമോ വിവരങ്ങളോ ന്യായമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ കാരണമുണ്ടെങ്കിലും,പോലീസ് സ്റ്റേഷന്റെ ചുമതലയുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥൻ അല്ലെങ്കിൽ പോലീസ് സ്റ്റേഷന്റെ ചുമതലയുള്ള പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ അല്ലെങ്കിൽ കുറഞ്ഞത് സബ് ഇൻസ്പെക്ടർ റാങ്കിലുള്ള അന്വേഷണം നടത്തുന്ന പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ, കേസുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഇനിമേൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള ഡയറിയിലെ കുറിപ്പുകളുടെ ഒരു പകർപ്പ് ഉടൻ തന്നെ അടുത്തുള്ള മജിസ്ട്രേറ്റിന് അയയ്ക്കണം അതേ സമയം തന്നെ കുറ്റാരോപിതനെ അത്തരം മജിസ്ട്രേറ്റിന് കൈമാറുകയും വേണം .*

(2) ഈ വകുപ്പ് പ്രകാരം കുറ്റാരോപിതനായ ഒരു വ്യക്തിയെ പരിഗണിക്കുന്ന മജിസ്ട്രേറ്റിന്, കേസ് വിചാരണ ചെയ്യാൻ അധികാരിത ഉണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും, അത്തരം തടങ്കലിൽ ഉള്ള കുറ്റാരോപിതനെ, അത്തരം മജിസ്ട്രേറ്റിന് ഉചിതമെന്ന് തോന്നുന്ന പതിനഞ്ച് ദിവസത്തിൽ കൂടാത്ത കാലാവധിക്ക് തടങ്കലിൽ വയ്ക്കാൻ സമയാസമയങ്ങളിൽ അധികാരം നൽകാം.കേസ് അന്വേഷിക്കാനോ വിചാരണയ്ക്കായി സമർപ്പിക്കാനോ അദ്ദേഹത്തിന്

അധികാരമില്ലെങ്കിലും കൂടുതൽ തടങ്കൽ അനാവശ്യമാണെന്ന് കണ്ടെത്തിയാലും,കുറ്റാരോപിതനെ അത്തരം അധികാരിതയുള്ള ഒരു മജിസ്ട്രേറ്റിന്റെ അടുത്തേക്ക് അയയ്ക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് നിർദ്ദേശം നൽകാം :

എന്നാൽ സംസ്ഥാന സർക്കാർ പ്രത്യേകമായി അധികാരപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലാത്ത മൂന്നാം ക്ലാസ് മജിസ്ട്രേറ്റും രണ്ടാം ക്ലാസ് മജിസ്ട്രേറ്റും പോലീസ് കസ്റ്റഡിയിലുള്ള തടങ്കലിന് അംഗീകാരം നൽകാൻ പാടുള്ളതല്ല.

(3) ഈ വകുപ്പ് പ്രകാരം പോലീസ് കസ്റ്റഡിയിൽ തടങ്കലിൽ വയ്ക്കാൻ അനുവദിക്കുന്ന ഒരു മജിസ്ട്രേറ്റ് അവരുടെ തീരുമാനത്തിന്റെ കാരണങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തണം.

(4) ജില്ലാ മജിസ്ട്രേറ്റോ സബ് ഡിവിഷണൽ മജിസ്ട്രേറ്റോ അല്ലാത്ത ഒരു മജിസ്ട്രേറ്റാണ് ഉത്തരവ് പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതെങ്കിൽ, അദ്ദേഹം ആരുടെ അധികാരിതയിൽ നേരിട്ട് പ്രവർത്തിക്കുന്നുവോ ആ മജിസ്ട്രേറ്റിന് അത് പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളോടൊപ്പം ഉത്തരവിന്റെ ഒരു പകർപ്പ് അയയ്ക്കണം. "

17. എന്നിരുന്നാലും, പ്രത്യേകിച്ച് ദീർഘവും സമഗ്രമായ പരിശോധനയും ആവശ്യമുള്ള സങ്കീർണ്ണമായ കേസുകളിൽ,15 ദിവസത്തെ ഈ കാലയളവ്, പലപ്പോഴും, അന്വേഷണം അവസാനിപ്പിക്കാൻ അപര്യാപ്തമായിരുന്നു.1898-ലെ നിയമത്തിലെ മേൽപ്പറഞ്ഞ വ്യവസ്ഥകൾ ചുമത്തിയ സമയപരിധികൾ കാരണം, അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥർ തടങ്കൽ കാലാവധി അവസാനിച്ചതിന് ശേഷം പ്രാഥമിക കുറ്റപത്രം സമർപ്പിക്കുന്ന രീതി പതിവായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. തുടർന്ന് വിചാരണ ആരംഭിക്കുന്നത് വൈകിപ്പിക്കാനും 1898-ലെ

നിയമത്തിലെ 344-ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം അന്തിമ കുറ്റപത്രം സമർപ്പിക്കുന്നതുവരെ കുറ്റാരോപിതന്റെ തടവ് നീട്ടാനും അവർ മജിസ്ട്രേറ്റിനോട് അഭ്യർത്ഥിച്ചിരുന്നു.

18. പ്രാഥമിക കുറ്റപത്രങ്ങൾ സമർപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഈ രീതി ആദ്യം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചത് ജുഡീഷ്യൽ ഭരണത്തിന്റെ പരിഷ്കാരങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അതിന്റെ 14-ാം നമ്പർ റിപ്പോർട്ടിൽ[5] ഇന്ത്യൻ നിയമ കമ്മീഷനാണ്, അതിൽ, പല കേസുകളിലും, അന്വേഷണ അധികാരികൾ കോടതികൾക്ക് മുന്നിൽ വിശദമായ റിപ്പോർട്ടുകളൊന്നും സമർപ്പിക്കാതെ തന്നെ കുറ്റാരോപിതർ ദീർഘകാലത്തേക്ക് ജയിലിൽ കിടക്കുകയാണെന്ന് പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു.അതിനാൽ കുറ്റാരോപിതന്റെ വ്യക്തിപരമായ സ്വാതന്ത്ര്യം സംരക്ഷിക്കുന്നതിനൊപ്പം അന്വേഷണം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിന് ഉചിതമായ സമയപരിധി നൽകുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥ അടിയന്തിരമായി ആവശ്യമാണെന്ന് അത് ശിപാർശ ചെയ്തു.

19. മേൽപ്പറഞ്ഞ നിയമ കമ്മീഷൻ റിപ്പോർട്ട് നൽകിയ ഈ ശിപാർശകൾ നിയമ കമ്മീഷൻ അതിന്റെ 41 ആം നമ്പർ റിപ്പോർട്ടിൽ[6] വീണ്ടും ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു, അതിൽ 1898-ലെ നിയമത്തിലെ 344-ാം വകുപ്പിന്റെ ദുരുപയോഗത്തിൽ നിന്ന് കുറ്റാരോപിതരായ വ്യക്തികളുടെ പൗരസ്വാതന്ത്ര്യം സംരക്ഷിക്കേണ്ടത് അടിയന്തിര ആവശ്യമാണെന്ന് വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചു-പ്രാഥമിക കണ്ടെത്തലുകളുടെയും തീർപ്പുകൽപ്പിക്കാത്ത അന്വേഷണങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രം കുറ്റാരോപിതരുടെ അനിശ്ചിതകാല തടങ്കൽ അനുവദിക്കുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥ.പ്രസ്തുത റിപ്പോർട്ടിൽ നിന്നുള്ള പ്രസക്തമായ ഖണ്ഡികകൾ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു:-

5 ഇന്ത്യൻ നിയമ കമ്മീഷൻ റിപ്പോർട്ട് നമ്പർ. 14, വാല്യം -I (1958)-ൽ

6 നിയമ കമ്മീഷന്റെ റിപ്പോർട്ട് നമ്പർ 41 (സെപ്റ്റംബർ ,1969) ഖണ്ഡിക 14.19-ൽ

"വകുപ്പ് 167 തടങ്കലിനു ഉത്തരവിടുന്നതിനുള്ള മാനദണ്ഡങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു.അറസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ട വ്യക്തിയെ പരമാവധി 15 ദിവസത്തേക്ക് പോലീസ് അല്ലെങ്കിൽ ജുഡീഷ്യൽ തടങ്കലിൽ പാർപ്പിക്കാം.15 ദിവസത്തിനുള്ളിൽ അന്വേഷണം പൂർത്തിയാക്കി വകുപ്പ് 173 പ്രകാരമുള്ള അന്തിമ റിപ്പോർട്ട് അപ്പോഴേക്കും കോടതിയിലേക്ക് അയയ്ക്കണമെന്നാണ് അനുമാനം.എന്നിരുന്നാലും, വാസ്തവത്തിൽ, ഇത് പലപ്പോഴും അപ്രായോഗികമാണെന്ന് തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.പലപ്പോഴും, സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു അന്വേഷണം 15 ദിവസത്തിനുള്ളിൽ പൂർത്തിയാക്കാൻ കഴിയില്ല, കുറ്റകൃത്യം ഗുരുതരമാണെങ്കിൽ, സ്വാഭാവികമായും കുറ്റാരോപിതനെ കസ്റ്റഡിയിലെടുക്കണമെന്ന് പോലീസ് നിർബന്ധിക്കും.തൽഫലമായി, സംശയാസ്പദമായ നിയമ സാധുതയുടെ ഒരു സമ്പ്രദായം വികസിച്ചു.പോലീസ് ഒരു മജിസ്ട്രേറ്റിന് മുമ്പാകെ പ്രാഥമികമോ "അപൂർണ്ണമോ" ആയ ഒരു റിപ്പോർട്ട് സമർപ്പിക്കുകയും, 344-ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം നടപടിയെടുക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന മജിസ്ട്രേറ്റ്,നടപടികൾ മാറ്റിവയ്ക്കുകയും കുറ്റാരോപിതനെ തടങ്കലിലേക്ക് അയയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.പതിനാലാം റിപ്പോർട്ടിൽ, 344-ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം അത്തരമൊരു ഉത്തരവ് പുറപ്പെടുവിക്കാൻ കഴിയുമോ എന്ന് നിയമ കമ്മീഷൻ സംശയിച്ചു,കാരണം ഒരു മജിസ്ട്രേറ്റ് ഒരു കുറ്റകൃത്യത്തെക്കുറിച്ച് അറിഞ്ഞതിനുശേഷം മാത്രമേ ആ വകുപ്പ് ബാധകമാകൂ,അന്വേഷണം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴല്ല മറിച്ച് വകുപ്പ് 173 പ്രകാരം അന്തിമ റിപ്പോർട്ട് ലഭിച്ചതിനുശേഷം മാത്രമേ ഇത് ശരിയായി ചെയ്യാൻ കഴിയൂ.ഞങ്ങൾ ഒരേ കാഴ്ചപ്പാടാണ് പുലർത്തുന്നത്, ഇക്കാര്യത്തിൽ നിയമം കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കുന്നത് ഉചിതമാണെന്ന് കോടതി കരുതുന്നു. വകുപ്പ് 167 നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള നിയമപരമായ പരിധിക്കപ്പുറം തടങ്കൽ നീട്ടാൻ വകുപ്പ് 344 പ്രയോഗിക്കുന്നത് ഗണ്യമായ ദുരുപയോഗത്തിലേക്ക് നയിച്ചേക്കാം, ഇത് അന്വേഷണം തിടുക്കമില്ലാതെ പുരോഗമിക്കുമ്പോൾ അറസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ട വ്യക്തിയെ അനിശ്ചിതമായി തടങ്കലിൽ വയ്ക്കാൻ പ്രാപ്തമാക്കുന്നു.അതിനാൽ, പതിനാലാം റിപ്പോർട്ടിൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, അന്വേഷണം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ തടങ്കൽ തേടാനുള്ള

പോലീസിന്റെ അധികാരത്തിന് ഒരു സമയപരിധി ഏർപ്പെടുത്തുന്നത് അഭികാമ്യമാണ് : നിലവിലെ 15 ദിവസത്തെ സമയപരിധി അപര്യാപ്തമാണെങ്കിൽ, നിയമപരമായ സംരക്ഷണത്തിന്റെ സത്തയ്ക്ക് വിരുദ്ധമായ ഒരു സമ്പ്രദായം അനുവദിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലത് ദൈർഘ്യമേറിയ സമയപരിധി നിശ്ചയിക്കുന്നതാണ്.മുൻ നിയമ കമ്മീഷനെ പോലെ,15 ദിവസത്തെ കാലയളവ് വളരെ ഹ്രസ്വമായിരിക്കുമെന്ന് കോടതി വിശ്വസിക്കുന്നു. അതിനാൽ, വകുപ്പ് 167 പ്രകാരം പരമാവധി കാലാവധി 60 ദിവസമായി നിശ്ചയിക്കുന്നതിന് പതിനാലാം റിപ്പോർട്ടിൽ നിന്നുള്ള ശിപാർശ സ്വീകരിക്കാൻ കോടതി നിർദ്ദേശിക്കുന്നു.പരമാവധി കാലയളവ് നീട്ടുന്നത് എല്ലാ കേസുകളിലും ഇത് ഒരു മാനദണ്ഡമായി പ്രയോഗിക്കുന്നതിലേക്ക് നയിച്ചേക്കാമെന്ന അപകടസാധ്യത കോടതി തിരിച്ചറിയുന്നു:എന്നാൽ ഉന്നത കോടതികളുടെ ഉചിതമായ മേൽനോട്ടം അത് തടയുമെന്ന് കോടതി വിശ്വസിക്കുന്നു.അതനുസരിച്ച് വകുപ്പ് 167-ലെ ഉപവകുപ്പുകളായ (2), (4) എന്നിവ ഇനിപ്പറയുന്ന രീതിയിൽ പരിഷ്കരിക്കാൻ കോടതി നിർദ്ദേശിക്കുന്നു: -

"(2) ഈ വകുപ്പ് പ്രകാരം കുറ്റാരോപിതനായ ഒരു വ്യക്തിയെ പരിഗണിക്കുന്ന മജിസ്ട്രേറ്റിന്, കേസ് വിചാരണ ചെയ്യാൻ അധികാരിത ഉണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും, അത്തരം തടങ്കലിൽ ഉള്ള കുറ്റാരോപിതനെ, അത്തരം മജിസ്ട്രേറ്റിന് ഉചിതമെന്ന് തോന്നുന്ന, ഒരേ സമയം പതിനഞ്ച് ദിവസത്തിൽ കൂടാത്തതും പരമാവധി അറുപത് ദിവസവുമായ കാലാവധിക്ക് തടങ്കലിൽ വയ്ക്കാൻ സമയാസമയങ്ങളിൽ അധികാരം നൽകാം.കേസ് അന്വേഷിക്കാനോ വിചാരണയ്ക്കായി സമർപ്പിക്കാനോ അദ്ദേഹത്തിന് അധികാരമില്ലെങ്കിലും കൂടുതൽ തടങ്കൽ അനാവശ്യമാണെന്ന് കണ്ടെത്തിയാലും,കുറ്റാരോപിതനെ അത്തരം അധികാരിതയുള്ള ഒരു മജിസ്ട്രേറ്റിന്റെ അടുത്തേക്ക് അയയ്ക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് നിർദ്ദേശം നൽകാം :

ഇനിപ്പറയുന്ന വ്യവസ്ഥകൾക്ക് വിധേയമായി -

(എ) കുറ്റാരോപിതനെ മജിസ്ട്രേറ്റിന് മുന്നിൽ ഹാജരാക്കിയില്ലെങ്കിൽ ഈ വകുപ്പിന് കീഴിലുള്ള ഏതെങ്കിലും കസ്റ്റഡിയിൽ തടങ്കലിൽ വയ്ക്കാൻ ഒരു മജിസ്ട്രേറ്റും അനുവദിക്കാൻ പാടില്ല.

(ബി) ഇതിനായി ഹൈക്കോടതി പ്രത്യേക അധികാരം നൽകിയിട്ടില്ലാത്ത ഒരു രണ്ടാം ക്ലാസ് മജിസ്ട്രേറ്റിനും പോലീസ് കസ്റ്റഡിയിൽ തടങ്കലിൽ വയ്ക്കാനുള്ള അനുമതി നൽകാൻ അധികാരമില്ല.

(4) അത്തരമൊരു ഉത്തരവ് പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ചീഫ് ജുഡീഷ്യൽ മജിസ്ട്രേറ്റ് ഒഴികെയുള്ള ഏതെങ്കിലും മജിസ്ട്രേറ്റ്, അത് പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളോടൊപ്പം ഉത്തരവിന്റെ ഒരു പകർപ്പ് ചീഫ് ജുഡീഷ്യൽ മജിസ്ട്രേറ്റിന് അയയ്ക്കണം."

20. അത്തരം അധികാരങ്ങളുടെ ദുരുപയോഗം നിയന്ത്രിക്കാൻ ലക്ഷ്യമിട്ടുള്ള മേൽപ്പറഞ്ഞ റിപ്പോർട്ടുകളിലെ നിയമ കമ്മീഷന്റെ ശിപാർശയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ,വകുപ്പ് 167 (2) അതിന്റെ നിലവിലെ നിയമപരമായ രൂപത്തിൽ, 1973-ലെ ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കുറ്റാരോപിതരായ വ്യക്തികളെ ഏകപക്ഷീയമായി തടങ്കലിൽ വയ്ക്കുന്നതിൽ നിന്ന് തടയുന്ന സ്വാഭാവിക ജാമ്യ വ്യവസ്ഥ ഉറപ്പാക്കുകയും കൂടുതൽ ദൈർഘ്യമുള്ള പരമാവധി തടങ്കൽ കാലാവധി അനുവദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.[7] 1973-ലെ ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളുടെയും കാരണങ്ങളുടെയും പ്രസ്താവന 41-ാമത് നിയമ കമ്മീഷൻ റിപ്പോർട്ടിനെ പരാമർശിക്കുകയും, മറ്റ് കാര്യങ്ങൾക്കൊപ്പം, ഇനിപ്പറയുന്നവ പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു :-

7 നിയമ കമ്മീഷന്റെ റിപ്പോർട്ട് നമ്പർ 41 (സെപ്റ്റംബർ 1969) ഖണ്ഡിക 14.19-ൽ

"(2)... ചട്ടം പുനരവലോകനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഒരു സമഗ്ര റിപ്പോർട്ട്, അതായത്, നാൽപ്പത്തിയൊന്നാം റിപ്പോർട്ട്, 1969 സെപ്റ്റംബറിൽ നിയമ കമ്മീഷൻ സമർപ്പിച്ചു.പതിനാല് ,ഇരുപത്തിയഞ്ചു , മുപ്പത്തിരണ്ട് , മുപ്പത്തിമൂന്ന് , മുപ്പത്തിയാറ് , മുപ്പത്തിയേഴ് , നാല്പത് എന്നീ റിപ്പോർട്ടുകൾ ഉൾപ്പെടെയുള്ള പ്രത്യേക വിഷയങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്ത കമ്മീഷന്റെ മുൻ റിപ്പോർട്ടുകളിൽ നിന്നുള്ള ശിപാർശകൾ ഈ റിപ്പോർട്ട് പരിഗണിച്ചു.

(3) മറ്റ് ഘടകങ്ങൾക്കൊപ്പം,താഴെപ്പറയുന്ന അടിസ്ഥാന പരിഗണനകൾ കണക്കിലെടുത്ത് കമ്മീഷന്റെ ശിപാർശകൾ സർക്കാർ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പരിശോധിച്ചു.

(i) സ്വാഭാവിക നീതിയുടെ അംഗീകൃത തത്വങ്ങൾക്കനുസൃതമായി ഒരു കുറ്റാരോപിതന് ന്യായമായ വിചാരണ ലഭിക്കണം;

(ii) അന്വേഷണത്തിലെയും വിചാരണയിലെയും കാലതാമസം തടയുന്നതിന് സാധ്യമായ എല്ലാ ശ്രമങ്ങളും നടത്തണം, കാരണം അത്തരം കാലതാമസം ബന്ധപ്പെട്ട വ്യക്തികൾക്ക് മാത്രമല്ല, മുഴുവൻ സമൂഹത്തിനും ഹാനികരമാണ്; ഒപ്പം

(iii) നടപടിക്രമം സങ്കീർണ്ണമാകാതിരിക്കുകയും സമൂഹത്തിലെ പിന്നാക്കം നിൽക്കുന്ന വിഭാഗങ്ങൾക്ക്, കഴിയുന്നത്ര പരിധി വരെ ,തുല്യ പരിഗണന ഉറപ്പാക്കുകയും വേണം.

അന്വേഷണങ്ങളിലെ പ്രായോഗിക പരിചയത്തിന്റെയും ക്രിമിനൽ കോടതികളുടെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിവിധ സ്രോതസ്സുകളിൽ നിന്നുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ അവലോകനം ചെയ്യാനും ഉൾപ്പെടുത്താനും ഈ അവസരം പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്."

21. അന്വേഷണ ഏജൻസി നിർദ്ദിഷ്ട സമയപരിധിക്കുള്ളിൽ അന്വേഷണം പൂർത്തിയാക്കുന്നുവെന്ന് ഉറപ്പാക്കാനാണ് ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടത്തിലെ വകുപ്പ് 167 (2) നടപ്പിലാക്കിയതെന്ന് മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ച ലക്ഷ്യപ്രസ്താവനയുടെ വ്യക്തമായ വായന എടുത്തുകാണിക്കുന്നു,അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ടാൽ അവർ ജാമ്യത്തിന് തയ്യാറാണെങ്കിൽ ഒരു കുറ്റാരോപിതനെയും തടങ്കലിൽ വയ്ക്കാൻ കഴിയില്ല. **എം. രവീന്ദ്രൻ vs. റവന്യൂ ഇന്റലിജൻസ് ഡയറക്ടറേറ്റ്** (മേൽ പരാമർശം) എന്ന കേസിൽ ഈ കോടതിയുടെ മൂന്നംഗ ബെഞ്ചും ഈ നിലപാടിന് ഊന്നൽ നൽകി. അതിന്റെ പ്രസക്തമായ ഖണ്ഡികകൾ ഇവിടെ ചേർക്കുന്നു:

"14-ാം നമ്പർ റിപ്പോർട്ടിൽ നൽകിയ നിർദ്ദേശം 1898-ലെ ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടത്തിലെ 41-ാം നമ്പർ റിപ്പോർട്ടിൽ നിയമ കമ്മീഷൻ ആവർത്തിച്ചു (വാല്യം 1,1969, പേജ് 76-77).വകുപ്പ് 167 പ്രകാരം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള നിയമപരമായ കാലയളവിനപ്പുറം കുറ്റാരോപിതരുടെ തടങ്കൽ കാലാവധി നീട്ടാൻ "പ്രാഥമിക റിപ്പോർട്ടുകൾ" സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് 1898-ലെ നിയമത്തിലെ 344-ാം വകുപ്പിനെ ദുരുപയോഗം ചെയ്യുന്നതിൽനിന്ന് സംരക്ഷിക്കുന്നതിന്റെ പ്രാധാന്യം നിയമ കമ്മീഷൻ ആവർത്തിച്ചു.ഇത് ഗുരുതരമായ ദുരുപയോഗത്തിന് കാരണമാകുമെന്നും "അന്വേഷണം മന്ദഗതിയിലും തിടുക്കമില്ലാതെയും തുടരുമ്പോൾ അറസ്റ്റിലായ ഒരാളെ അനിശ്ചിതമായി തടങ്കലിൽ വയ്ക്കാൻ അനുവദിക്കുമെന്നും" ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. അതിനാൽ തടങ്കലിന് പരമാവധി 60 ദിവസത്തെ സമയപരിധി നിശ്ചയിക്കാൻ കമ്മീഷൻ ശുപാർശ ചെയ്തു.

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, കുറ്റകൃത്യത്തിന്റെ ഗൗരവത്തിന് ആനുപാതികമായി കുറ്റാരോപിതന്റെ തടങ്കൽ കാലയളവിന് സമയപരിധി ഏർപ്പെടുത്തി നിലവിലെ ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടത്തിൽ വകുപ്പ് 167 (2) ഉൾപ്പെടുത്തി.അല്ലാത്തപക്ഷം കുറ്റാരോപിതന് ജാമ്യത്തിനുള്ള സമ്പൂർണ്ണ അവകാശത്തിന് അർഹതയുണ്ട്."

22. കൂടാതെ, **സതേന്ദർ കുമാർ ആന്റിൽ vs. സി. ബി. ഐയും മറ്റൊരാളും**[8] എന്ന കേസിൽ ഈ നിയമപരമായ നിലപാട് വീണ്ടും ആവർത്തിച്ചു , അതിൽ ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടത്തിലെ വകുപ്പ് 167 (2) ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 21 ന്റെ അഭിവാജ്യ ഘടകമാണെന്നും തൽഫലമായി, നിർദ്ദിഷ്ട സമയപരിധിക്കുള്ളിൽ അന്വേഷണം പൂർത്തിയാക്കാൻ അന്വേഷണ അധികാരിക്ക് ഭരണഘടനാപരമായ ബാധ്യതയുണ്ടെന്നും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ടാൽ കുറ്റാരോപിതന് സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിൽ മോചിതനാവാൻ അർഹതയുണ്ടെന്നും വിധിച്ചു.പ്രസ്തുത വിധിന്യായത്തിലെ പ്രസക്തമായ നിരീക്ഷണങ്ങൾ താഴെപ്പറയുന്നവയാണ്ഃ -

"അന്വേഷണം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിന് ഒരു നിശ്ചിത പരമാവധി കാലയളവിന്റെ ആവശ്യകത ഊന്നിപ്പറഞ്ഞുകൊണ്ട് 1978-ൽ വകുപ്പ് 167 (2) ഉൾപ്പെടുത്തി. വേഗത്തിലുള്ള അന്വേഷണവും ന്യായമായ വിചാരണയും ഉറപ്പാക്കുകയും സമൂഹത്തിലെ പിന്നാക്ക വിഭാഗങ്ങളുടെ താൽപ്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്ന യുക്തിസഹമായ നടപടിക്രമം നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്ന പ്രശംസനീയമായ ഒരു ലക്ഷ്യം ഈ വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് പിന്നിൽ ഉണ്ട്.ഇത് അനുച്ഛേദം 21-ന്റെ മറ്റൊരു അവിഭാജ്യ ഘടകമാണ്.ഈ വ്യവസ്ഥ നിരപരാധിത്വം എന്ന അനുമാനത്തെ അന്തർലീനമായി ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.കുറ്റാരോപിതൻ തടങ്കലിൽ കഴിയുന്നതിനാൽ ഒരു അന്വേഷണ ഏജൻസി അന്വേഷണ പ്രക്രിയ

8 (2021) 10 എസ്.സി.സി. 773

വേഗത്തിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്.അതിനാൽ, നിർദ്ദിഷ്ട സമയത്തിനുള്ളിൽ അന്വേഷണം പൂർത്തിയാക്കേണ്ടത് ഏജൻസിയുടെ കടമയാണ്, അല്ലാത്തപക്ഷം കുറ്റാരോപിതനെ മോചിപ്പിക്കാൻ കഴിയും.നൽകപ്പെട്ട ഈ അവകാശം സമ്പൂർണ്ണവും നിഷേധിക്കാനാവാത്തതുമാണ്,ഇത് കുറ്റാരോപിതന്റെ താൽപ്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാൻ സഹായിക്കുന്നു.

പ്രസ്തുത വ്യവസ്ഥയിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ അവകാശത്തിന്റെ അനന്തരഫലമായി, കോടതികൾ അതിന് ഉചിതമായ പ്രാബല്യം നൽകേണ്ടിവരും, അത് ബന്ധപ്പെട്ട വ്യക്തിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ലംഘിക്കുന്നതിനാൽ ഈ കാലയളവിനപ്പുറമുള്ള ഏതെങ്കിലും തടങ്കൽ തീർച്ചയായും നിയമവിരുദ്ധമായിരിക്കും.അതിനാൽ, ഒരു കുറ്റാരോപിതന് വകുപ്പ് 167 (2)-ന്റെ ആനുകൂല്യം ലഭിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഉറപ്പാക്കേണ്ടത് അന്വേഷണ ഏജൻസിയുടെ മാത്രമല്ല കോടതികളുടെയും കടമയാണ്."

23. ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടം പ്രകാരം, ടി ചട്ടത്തിന്റെ വകുപ്പ് 154-ന് കീഴിൽ എഫ്.ഐ.ആർ രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുന്നതോടെയാണ് ഒരു കോഗ്നിസിബിൾ കേസിന്റെ അന്വേഷണം ആരംഭിക്കുന്നതെന്നതും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്.ഒരു വ്യക്തിയെ അറസ്റ്റ് ചെയ്യുകയും 24 മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ അന്വേഷണം പൂർത്തിയാക്കാൻ കഴിയാതിരിക്കുകയും ചെയ്താൽ, തുടരുന്ന അന്വേഷണത്തിനിടയിൽ, ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടത്തിന്റെ വകുപ്പ് 167 (2) പ്രകാരം തടങ്കലിനുള്ള അനുമതി തേടാൻ അദ്ദേഹത്തെ മജിസ്ട്രേറ്റിന് മുന്നിൽ ഹാജരാക്കണം.അന്വേഷണം ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നതിനായി കുറ്റാരോപിതരെ തടവിലാക്കുന്നതിന് നിയമപരമായ ഒരു സമയപരിധി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്,എന്നിരുന്നാലും, വകുപ്പ് 167 (2) (എ) (i) പ്രകാരം വധശിക്ഷ, ജീവപര്യന്തം തടവ് അല്ലെങ്കിൽ കുറഞ്ഞത് 10 വർഷത്തെ തടവ് ശിക്ഷ എന്നിവയ്ക്ക് ഇത് 90 ദിവസത്തിൽ കവിയാൻ പാടില്ല. വകുപ്പ് 167 (2)

(എ) (ii) പ്രകാരം മറ്റെല്ലാ കുറ്റങ്ങൾക്കും പരമാവധി 60 ദിവസമാണ് തടങ്കൽ കാലാവധി. ബാധകമായ 90 ദിവസമോ 60 ദിവസമോ പൂർത്തിയാകുമ്പോൾ, കുറ്റാരോപിതൻ ജാമ്യത്തിന് തയ്യാറാകുകയും ജാമ്യാപേക്ഷ സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്താൽ സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിൽ മോചിതനാകാൻ അദ്ദേഹത്തിന് അവകാശമുണ്ടെന്നും പ്രസക്തമായ വകുപ്പ് വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്നു.

24. എന്നിരുന്നാലും, നിശ്ചിത കാലയളവിനുള്ളിൽ കുറ്റപത്രം സമർപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ നിയമപരമായ ജാമ്യത്തിനുള്ള ഈ അവകാശം ഇല്ലാതാകും.പ്രാഥമിക കുറ്റപത്രം സമർപ്പിച്ചതിനുശേഷം മാത്രമേ ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടത്തിലെ വകുപ്പ് 173 (8) പ്രകാരം അനുബന്ധ കുറ്റപത്രം സമർപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള വിഷയം ഉയർന്നുവരൂ. അതിനാൽ, അന്വേഷണം ഇപ്പോഴും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്ന് വ്യക്തമായി പരാമർശിക്കുന്ന ഒരു അനുബന്ധ കുറ്റപത്രം, ഒരു സാഹചര്യത്തിലും, സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിനുള്ള അവകാശത്തെ ദുർബലപ്പെടുത്താൻ ഉപയോഗിക്കാനാവില്ല, കാരണം അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ പൂർണ്ണമായും പരാജയപ്പെടുത്തും,കൂടാതെ,കുറ്റപത്രം അല്ലെങ്കിൽ അനുബന്ധ കുറ്റപത്രം സമർപ്പിക്കുന്നത് വെറും ഔപചാരികതയും സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിനുള്ള അവകാശം ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ഉപകരണവുമായി മാറുന്നു.

25. അതിനാൽ, നിശ്ചിത സമയപരിധിക്കുള്ളിൽ കുറ്റപത്രമോ പരാതിയോ സമർപ്പിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് അന്വേഷണം അവസാനിപ്പിക്കണമെന്ന് വ്യക്തമാണ്. അല്ലാത്തപക്ഷം ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടത്തിന്റെ വകുപ്പ് 167 (2) പ്രകാരം സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിനുള്ള നിയമപരമായ അവകാശത്തിന് കാരണമാകും.മയക്കുമരുന്ന്-ലഹരി പദാർത്ഥ നിയമം , 1985 -നെ സംബന്ധിച്ച **ഇന്ത്യൻ യൂണിയൻ vs തമിഴരശിയും മറ്റുള്ളവരും** [9]എന്ന

9 (1995) 4 എസ്.സി.സി. 190

കേസിൽ, അന്വേഷണം പൂർത്തിയായിട്ടില്ലെന്നും നിർദ്ദിഷ്ട കാലയളവിനുള്ളിൽ കുറ്റപത്രം സമർപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്നും കണ്ടെത്തിയതിനെത്തുടർന്ന്,സ്വാഭാവിക ജാമ്യം നിരസിച്ചത് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 21-ന്റെ ലംഘനമാണെന്ന് കണ്ടെത്തി കൂടാതെ, ജാമ്യം നൽകുന്നതിനുള്ള ഇരട്ട നിയന്ത്രണം പോലും ബാധകമല്ലെന്നും വിധിച്ചു.

26. കൂടാതെ, **അശോക് മുനിലാൽ ജെയിനും മറ്റൊരാളും vs. അസിസ്റ്റന്റ് ഡയറക്ടർ എൻഫോഴ്സ്മെന്റ് ഡയറക്ടറേറ്റ്**[10] എന്ന കേസിൽ, ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടത്തിലെ വകുപ്പ് 167 (2) പ്രകാരം സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിനുള്ള അവകാശം, പി.എം.എൽ.എക്ട് കീഴിലുള്ള കേസുകളിൽ പോലും കുറ്റാരോപിതരുടെ നിഷേധിക്കാനാവാത്തതായ അവകാശമാണെന്ന് വിധിച്ചു.

27. തത്ഫലമായി, മേൽപ്പറഞ്ഞ ചർച്ചകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, നിലവിലെ ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടം പ്രാബല്യത്തിൽ വരുന്നതിന് മുമ്പ് പ്രാഥമിക റിപ്പോർട്ടുകൾ സമർപ്പിക്കുന്ന രീതി ഇപ്പോൾ അന്വേഷണം പൂർത്തിയാക്കാതെ തന്നെ കുറ്റപത്രം സമർപ്പിക്കുന്നതിലേക്ക് പരിണമിച്ചുവെന്ന് വ്യക്തമാണ്,ഇത് കുറ്റാരോപിതരുടെ സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിനുള്ള അവകാശം ഇല്ലാതാക്കാൻ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതാണ്.അന്വേഷണം പൂർത്തിയാക്കാതെ കുറ്റപത്രം സമർപ്പിക്കാമെന്നും ഇത് തടങ്കൽ കാലാവധി നീട്ടാൻ ഉപയോഗിക്കാമെന്നും കോടതി വിധിക്കുകയാണെങ്കിൽ ,ഇത് ഫലത്തിൽ,ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടത്തിന്റെ വകുപ്പ് 167 (2)-ന് പിന്നിലെ ഉദ്ദേശ്യം അസാധുവാക്കുകയും കുറ്റാരോപിതർക്ക് ഉറപ്പുനൽകിയിട്ടുള്ള മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ ലംഘനത്തിന് കാരണമാകുകയും ചെയ്യും.

10 (2018) 16 എസ്.സി.സി. 158

28. എതിർകക്ഷിയുടെ അഭിഭാഷകൻ ആശ്രയിച്ച വിധിന്യായങ്ങൾ കോടതി ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പരിശോധിച്ചു,എന്നിരുന്നാലും,നിയമപരമായ ജാമ്യത്തിനുള്ള അവകാശത്തെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നതിനായി അപൂർണ്ണമായ കുറ്റപത്രങ്ങൾ സമർപ്പിക്കാൻ അനുവദിച്ചുകൊണ്ട് ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടത്തിന്റെ വകുപ്പ് 309 (2) പ്രകാരം തടങ്കൽ ദുരുപയോഗം ചെയ്യാൻ, പരാമർശിച്ച വിധിന്യായങ്ങളൊന്നും അനുവദിക്കുന്നില്ല.

29. എതിർകക്ഷി ആശ്രയിച്ച,**പശ്ചിമ ബംഗാൾ സംസ്ഥാനം vs. സലപ് സർവീസ് സ്റ്റേഷനും മറ്റുള്ളവരും**[11] എന്ന കേസിലെ വിധിന്യായം പുറപ്പെടുവിച്ചത് സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലല്ല, മറിച്ച് ഇതിനകം സമർപ്പിച്ച കുറ്റപത്രത്തെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നതിനായി അധിക തെളിവുകൾ സമർപ്പിക്കാനുള്ള ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടത്തിന്റെ വകുപ്പ് 173 പ്രകാരമുള്ള അവകാശവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ്.

30. കൂടാതെ,എതിർകക്ഷി ഉദ്ധരിച്ച **ധരം പാൽ vs. ഹരിയാന സംസ്ഥാനവും മറ്റുള്ളവരും**[12] എന്ന കേസിലെ വിധിന്യായം അന്വേഷണം കൈമാറാനുള്ള ഭരണഘടനാ കോടതികളുടെ അധികാരത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതാണ്.പ്രസ്തുത വിധിന്യായത്തിന്റെ 21-ാം ഖണ്ഡികയിൽ,അന്വേഷണം നടത്താനും അത് പൂർത്തിയാകുമ്പോൾ റിപ്പോർട്ട് സമർപ്പിക്കാനും വകുപ്പ് 173 പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥനെ അധികാരപ്പെടുത്തുന്നുവെന്നും ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടത്തിന്റെ വകുപ്പ് 173 (8) കൂടുതൽ അന്വേഷണം നടത്താൻ അനുവദിക്കുന്നുവെന്നും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.എന്നിരുന്നാലും, ഈ വിധിന്യായം സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തെക്കുറിച്ചോ അനുബന്ധ കുറ്റപത്രങ്ങളുടെ അനുചിതമായ ഉപയോഗത്തെക്കുറിച്ചോ ചർച്ച ചെയ്യുന്നില്ല.**രാം നരൈൻ പോപ്ലി vs. സി. ബി. ഐ**[13], **രാജേഷ് രഞ്ജൻ യാദവ് vs. സി.**

11 1994 സപ്പ്ളിമെൻറ് (3) എസ്.സി.സി. 318

12 2016 (4) എസ്.സി.സി. 160

13 (2003) 3 എസ്.സി.സി. 641

ബി. ഐ [14]എന്നീ കേസുകളിലെ വിധിന്യായങ്ങളും ഈ കേസിൽ നിലവിൽ പരിഗണിക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്തിട്ടില്ല എന്നതും എടുത്തുപറയേണ്ടതാണ്.

31. പ്രസ്തുത ചർച്ച കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ,എതിർകക്ഷിയുടെ അഭിഭാഷകൻ ഉദ്ധരിച്ച വിധിന്യായങ്ങൾ അപ്രസക്തമാണ്, കാരണം അവ ഈ കേസിൽ പരിഗണിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നില്ല. അതിനാൽ, എതിർകക്ഷിക്ക് വേണ്ടി അഭിഭാഷകൻ പ്രസ്തുത വിധിന്യായങ്ങളെ ആശ്രയിക്കുന്നത് പൂർണ്ണമായും അടിസ്ഥാനരഹിതമാണ്.

32. മേൽപ്പറഞ്ഞ ചർച്ചകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, രൂപപ്പെടുത്തിയ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള കോടതിയുടെ തീരുമാനങ്ങൾ ഇനിപ്പറയുന്നവയാണ്:

I. ഒരു കേസിന്റെ അന്വേഷണം പൂർത്തിയാക്കാതെ, ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടത്തിന്റെ വകുപ്പ് 167 (2) പ്രകാരം അറസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ട കുറ്റാരോപിതന്റെ സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിനുള്ള അവകാശം ഇല്ലാതാക്കാൻ മാത്രം ഒരു അന്വേഷണ ഏജൻസിക്ക് കുറ്റപത്രമോ പ്രോസിക്യൂഷൻ പരാതിയോ സമർപ്പിക്കാൻ കഴിയില്ല.

II. ആദ്യം അന്വേഷണം പൂർത്തിയാക്കാതെ അത്തരം കുറ്റപത്രം ഒരു അന്വേഷണ അധികാരി സമർപ്പിച്ചാൽ , അത് ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടത്തിന്റെ വകുപ്പ് 167 (2) പ്രകാരമുള്ള സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിനുള്ള അവകാശം ഇല്ലാതാക്കില്ല.

---

14 (2007) 1 എസ്.സി.സി. 70

III. അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ, സ്വാഭാവിക ജാമ്യം നൽകാതെ അറസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ട വ്യക്തിയുടെ തടങ്കൽ കാലാവധി,പരമാവധി നിർദ്ദിഷ്ട കാലയളവിനപ്പുറം നീട്ടാൻ വിചാരണ കോടതിക്ക് അനുവാദമില്ല.

ഉപസംഹാരം

33. നിലവിലെ കേസിൽ, അന്വേഷണം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, 60 ദിവസത്തെ കാലാവധി അവസാനിക്കുന്നതിന് തൊട്ടുമുമ്പ്, കുറ്റാരോപിതന്റെ സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിനുള്ള അവകാശം ഇല്ലാതാക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ അന്വേഷണ ഏജൻസി അനുബന്ധ കുറ്റപത്രങ്ങൾ സമർപ്പിച്ചതായി വസ്തുതകൾ വ്യക്തമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നു.ഈ വസ്തുതാപരമായ നിലപാട് വിചാരണക്കോടതി അവഗണിച്ചു, അവർ കുറ്റാരോപിതന് സ്വാഭാവിക ജാമ്യം നൽകുന്നതിനുപകരം, അന്വേഷണ ഏജൻസി സമർപ്പിച്ച അപൂർണ്ണമായ കുറ്റപത്രങ്ങൾ യാന്ത്രികമായി അംഗീകരിക്കുകയും കൂടാതെ കുറ്റാരോപിതന്റെ തടങ്കൽ കാലാവധി നിർദ്ദിഷ്ട സമയപരിധിക്കപ്പുറം നീട്ടുകയും ചെയ്തു.അതിനാൽ, അന്വേഷണ ഏജൻസിയും വിചാരണ കോടതിയും നിയമപരമായ ഉത്തരവ് പാലിക്കുന്നതിൽ പരാജയപ്പെടുകയും കുറ്റാരോപിതന്റെ മൗലികാവകാശങ്ങളെ നേരിട്ട് ലംഘിക്കുന്ന തരത്തിൽ ഏകപക്ഷീയമായി പെരുമാറുകയും ചെയ്തു.

34. ആവർത്തനവിരസതയുളവാക്കുമെങ്കിലും, ക്രിമിനൽ നടപടിച്ചട്ടത്തിന്റെ വകുപ്പ് 167 (2) പ്രകാരം സ്വാഭാവിക ജാമ്യത്തിനുള്ള അവകാശം ഒരു നിയമപരമായ അവകാശം മാത്രമല്ല, ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 21-ൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ മൗലികാവകാശമാണെന്ന് എടുത്തുകാണിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണെന്ന് കോടതി കരുതുന്നു.നിസ്സാരമായി തോന്നുന്ന നടപടിക്രമ ഔപചാരികതയ്ക്ക് അത്തരം പ്രാധാന്യം നൽകാനുള്ള കാരണം കുറ്റാരോപിതനായ

ഒരു വ്യക്തിയും ഭരണകൂടത്തിന്റെ അനിയന്ത്രിതവും ഏകപക്ഷീയവുമായ അധികാരത്തിന് വിധേയമല്ലെന്ന് ഉറപ്പാക്കുക എന്നതാണ്. തടങ്കലിന്റെയും കസ്റ്റഡിയുടെയും നടപടിക്രമങ്ങൾ, അവയുടെ പ്രായോഗിക പ്രയോഗത്തിൽ, അന്വേഷണ ഏജൻസിയും കുറ്റാരോപിതനും തമ്മിലുള്ള അധികാരത്തിന്റെ ഗണ്യമായ അസന്തുലിതാവസ്ഥയ്ക്ക് കാരണമാകുന്നു. നീതി നടപ്പാക്കുന്നതിൽ അന്വേഷണ അധികാരികളെ സുഗമമായി പ്രവർത്തിക്കാൻ പ്രാപ്തരാക്കുന്നതിൽ അറസ്റ്റും തടങ്കലും നിർണായക പങ്ക് വഹിക്കുന്നു എന്നതിൽ കോടതിക്ക് സംശയമില്ലെങ്കിലും, ഒരു അധികാര അസന്തുലിതാവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതും വളരെ പ്രധാനമാണ്. അതിനാൽ, കുറ്റാരോപിതരായ വ്യക്തികളെ അനാവശ്യമായ പീഡനത്തിൽ നിന്ന് സംരക്ഷിക്കുന്നതിന് അന്വേഷണ ഏജൻസിക്ക് മേൽ ഉചിതമായ നിയന്ത്രണ നടപടികൾ ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്.

35. മേൽപ്പറഞ്ഞ കണ്ടെത്തലുകളുടെയും നിഗമനങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ, കുറ്റാരോപിതന് അനുവദിച്ച ഇടക്കാല ജാമ്യം അന്തിമമാണെന്ന് ഇതിനാൽ സ്ഥിരീകരിക്കുകയും നിലവിലെ റിട്ട് ഹർജി അതനുസരിച്ച് തീർപ്പാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ദിവ്യ പാണ്ഡെ റിട്ട് ഹർജി തീർപ്പാക്കി .

(ഷെവാലി മോംഗ,(എൽ.സി.ആർ.എ)- യുടെ സഹായത്തോടെ)